

Una conversa educada

El foc ardent de la llar de foc crepitava, tot generant petites guspines de cendra que s'esvanien en impactar amb el sòl.

-Segui, si bé li plau.

-Ets molt bondadós, bon Martin, com el teu pare. Encara el recordo...

-Jo també el recordo, al meu pare. -digué, tot tallant-li la paraula- Pobre pare, era tan bo...

-En efecte, el teu pare era un home molt bo. Honrat i de paraula. Ja sé d'on et ve, aquest respecte que et surt tan naturalment.

-No s'excedeixi, bon lord, és vostè massa generós.

-Gràcies, però em plau dir-te que crec fermament en les meves pròpies paraules, i el que et dic és completament cert. El coneixia molt bé, al teu pare, i sé el que dic quan parlo de tu.

-Ho sé molt bé, estimat lord, com coneixia al meu pare. Però vull afegir que mai no coneixem les persones tant com pensem, no creu? Algunes vegades, la gent que ens envolta dia rere dia, no és la que creiem.

-T'entenc, i confirmo les teves paraules. Però m'has d'entendre també a mi. La relació amb el teu pare era... Com dir-te... No era com les altres. Amb el teu pare, a qui m'agradaria anomenar a partir d'aquest instant amb el seu nom, Lord Henry Dupré, per respecte a la seva memòria, havíem passat llargues, llarguíssimes estones així, prop de la llar de foc, tot xerrant com faig amb tu.

-Ho sé, lord Arnold, si fins i tot heu parlat més entre vosaltres dos que jo mateix, el seu propi fill! Tanmateix, això que em diu, sense ofendre'l, no significa absolutament res. Les paraules mai són el sinònim de la veritat més pura...

-Veig que ets tossut. Lord Henry Dupré també ho era. T'hi assembles tant... De vegades no comprenc com una persona es pot assemblar tant al seu progenitor, com passa amb tu i amb Lord H. Dupré. I bé, per quin motiu m'has fet venir?

-Per parlar, benvolgut Arnold, només això. De la vida. De la vida que heu menat. De la vida amb lord Henry Dupré, tan semblant a la vostra. M'agrada recordar-lo... Perdoni la manca de cortesia, no li he ofert cap tipus de refrigeri. Vol alguna cosa?

-Sí, un gotet de vi Chardonnay, si en tens, gràcies. Tens raó, per cert. Les nostres vides, i sempre ho he dit, han estat sempre molt semblants: hem treballat sempre plegats en el món de l'advocacia.

-L'advocacia, un món fascinant! Un camí que he tingut la gran sort de seguir, tot aprenent del gran mestre que era el meu pare. És veritat tot el que diu. Recordo que al lord li encantava explicar casos que a ell li tocà resoldre.

-Segurament te n'ha explicat molts, entre ells el de la «dona barbuda», com nosaltres l'anomenàvem.

-No el recordo, aquest... Si volgués refrescar-me la memòria...

-Amb molt de gust. Lord Henry Dupré va haver de defensar a una senyora, a la qual anomenàvem, com hauràs conclòs, la «dona barbuda», pel seu voluminós mostatxo que mai va decidir afaitar-se, tot i les burles. Fou acusada d'esquarterar el seu marit. Però no la varen penjar, ni tant sols engarjolar... La van tancar en un centre psiquiàtric i, al cap d'un parell de mesos, sortí novament. Lord Henry Dupré. va aconseguir que el cas acabés amb un diagnòstic de «malaltia mental no diagnosticada». La gent, només veure-li el mostatxo que duia a la cara, la va tractar de boja. I es va creure que no era perillosa. Sens dubte, era tot un geni...

-Vol dir que era perillosa, la «dona barbuda»?

-I tant que sí. De fet, va matar a un infant uns dies més tard del judici. Desconec si la varen tancar, finalment...

-Em deixa ben parat, lord Arnold. Tornant al que parlàvem, oi tant, era tot un geni, un geni... També recordo el cas aquell del «transvestit».

-Vaja! Aquest fou dels sonats, a més a més. El cas de la dona, que realment era un home, i que treballava al prostíbul, i que matava les seves víctimes per tal que ningú expliqués el seu secret. Recordo fil per randa que va dir el teu pare, al judici final: «Mata els homes en defensa pròpia, quan ells s'assabenten del trasto que li penja d'entre les cames». Els riures es varen sentir al llarg de la sala... I el, o la, van deixar lliure. De fet, va tornar al prostíbul, a treballar del mateix. A alguns homes se'ls varen veure les seves intencions reals, tot i estar casats.

-I tant, en Charles, aquell que era botxí, quan era jove, que era tan alt i fort i les tenia totes al darrere... Va resultar que al final preferia la companyia d'altres homes.

-És cert, pobre Charles. Ja va morir.

-Sí, però resulta molt deshonrat ajuntar-se amb d'altres homes. Jo mai ho faria.

-Ni jo tampoc, penso exactament el mateix que vós.

-Pobre lord -prosseguí lord Arnold, després d'una pausa en la conversa-, quins records... I pensar que no podrem gaudir mai més de la seva companyia, ni tampoc dels seus coneixements, que eren molts...

-Sí, pobre... De vegades em pregunto qui va decidir acabar amb la seva vida.

-I jo... Saps quin és el problema? Segur que sí, com a advocat que ets. El problema és perdre. Perdre un cas. Molta gent, a la qual lord Henry Dupré havia tingut el rol de defensar, va perdre el cas. I molta més encara ja havia acabat els anys de condemna a la presó. Segurament algú deuria haver-se venjat d'ell...

-Això diuen. Podria ser, però qui?

-No ho sé. La meva hipòtesi és que fou el «garratibat», com l'anomenàvem nosaltres.

-El «garratibat»? Doncs, ja podria ser. Igualment, expliqui'm per què creu que fou ell.

-El «garratibat» viu a les afores, o millor dit, vivia. Just després de la desaparició de lord Henry Dupré, s'esvaní. Desaparegué. Sempre havia dit que es venjaria del lord, per haver-li fet perdre el cas. Va estar engarjolat molts anys. Ja ho crec que fou ell. Ben certament.

-Caram, doncs no se m'havia pas ocorregut. Tornant al tema d'abans, recorda aquell cas de la Petra Downham?

-Sí... Com no recordar-lo -digué lord Arnold, després d'una pausa i una glopada de Chardonnay- Però preferiria canviar de tema, si no et resulta un inconvenient.

-I això? No serà perquè a vostè li agradava, la Petra Downham? El meu pare sempre m'ho deia.

-És igual. Eren altres temps.

-El meu pare sempre deia que vostè n'estava bojament enamorat, d'ella. I que el fet que ella perdés el cas fou una broma d'amic. De mal gust, pel que veig. Fa vostè mala cara, es troba bé?

-Sí... bé, no. Estimava aquella noia, i el que va fer el teu pare fou lleig, no només per a ella, sinó per a mi. Sabia que em vaig enamorar d'ella des del dia que la van detindre. Ella no va fer res dolent, i ell també ho sabia.

-I què li van fer, a ella, aleshores del judici?

-La... la... la penjaren.

-Quin greu que em sap. El meu pare ja en feia, de bromes fosques. Però mai hagués dit que arribaria tan lluny.

-Doncs, ho va fer. I se'n va penedir. No s'imaginava que l'acabarien penjant. Suposo que són errors de joventut...

-Joventut? El meu pare no mereixia, després d'això, aquest tracte que li té, no creu? Lord Henry Dupré no mereixia el tracte de lord, després del que li va fer. Fins i tot diria que mereixia... la mort!

-No ho diguis, això, mai, del lord, del teu pare! No!

-Ho sento, estimat lord, espero no haver-lo incomodat. He perdut els estreps. Però, també sé que en el vostre cas, jo... l'haguera mort.

-Ho dius sense pensar, estimat. I no et preocupis, entenc això. Agraïxo de bon grat els teus sentiments, però en aquesta vida es reben cops, de vegades de la gent que més t'estimes. Com t'he dit, tampoc no es pensava que la condemnarien a mort, pel que va fer...

-Potser no, però la possibilitat hi era, no obstant.

-Deixa-ho córrer, Martin, si bé et sembla.

-Quin valor que té vostè, estimat lord! Té vostè el comportament digne d'una persona grata. Però, sincerament, tampoc no el vull enganyar. El meu pare mai es va sentir penedit del que va passar. De fet, quan m'ho explicava, sempre reia, i reia...

-Bé, és igual. No cal allargar la conversa, en aquest sentit. Primer, perquè no se solucionaria res. I després, perquè el lord ja va morir, i ja li ho tinc ben perdonat.

-És cert. De totes maneres, ni que fos viu, mai no es venjaria d'ell, veritat, estimat lord?

-No, mai no ho faria. El lord era el meu amic, i potser encara ho és. L'estimava amb la meva ànima, com mai no he estimat a ningú...

-Ni tan sols la Petra?

-No, i deixa-ho ja, si bé et plau. És un tema que em resulta incòmode, tot i el pas dels anys...

-Disculpi'm. Li prometo que el deixaré estar. De vegades, resulto una mica pesat, amb els temes interessants...

-Per què dius això, estimat? El cas aquest no és pas el més interessant...

-No, potser té raó. El cas en sí resulta avorrit. Una broma! Qui no en fa de bromes, oi? Vostè mateix ho ha donat a entendre. Més o menys cruels, com la que li féu a vostè... Però, al fi i al cap, una broma...

-Potser tenies raó. Fou una broma greu. De vegades, la meva ment encara pateix malsons, durant les llargues nits...

-Ho veu? No cal que s'avergonyeixi de reconèixer que el lord era una persona estúpida, i fer patir els altres era el fruit del seu entreteniment més divertit.

-Com t'atreveixes a parlar així del teu pare? No tens cap respecte!

-A sobre del que li va fer, encara el defensa... Ja veig que tenia raó...

-Raó... En què?

-Sempre va dir que era vostè un dèbil. Un perdut. Algú que sempre seria inferior a ell. Algú que no aconseguiria res a la vida...

-Com dius? Jo he fet tantes coses, o més, que ell... A més, de ben segur que t'ho estàs inventant...

-No, li ho dic de debò. Ell deia això de vostè. Ell sempre va pensar que era tot això que li he dit. Què li sembla?

-Calla.

-Deia que era més llest...

-Calla, t'ho mano!

-Deia que era molt millor que vostè...

-Calla!

-Que era més fort...

-Fort? Fort? Per alguna cosa li vaig clavar l'atxa enmig del front! Perquè sóc més fort que ell!

Un silenci envaí, de cop, la sala. Martin Dupré s'aixecà del butacó, i agafà el got a arrebossar de whisky.

-Ho sabia, lord Arnold. Sabia que vostè havia matat el meu pare. Sabia que li tenia ràbia, i que se l'havia volgut carregar. L'enveja i les ganes de venjança el van traïr...

-Perdona'm, bon fill. No volia pas dir això...

-Ho ha dit. Ara ja conec la veritat. En el seu cas, hauria fet el mateix. Una persona tan imbècil, que anul·la al seu suposat millor amic fins al punt de destrossar-lo i de fer-li la vida impossible. Entenc que descarregués la seva ràbia tot arrabassant-li el seu destí més preuat: la vida. Ara, també ha d'entendre que era el meu pare, i que com molt bé ha dit en un inici, m'assemblo a ell. Aquesta semblança ens uneix. Espero que li hagi agradat el Chardonnay.

Lord Arnold caigué desplomat. El foc ardent de la llar de foc encara crepitava, tot generant petites guspines de cendra que s'esvanien en impactar amb el sòl.